

Sygn. akt **XXVII Ca 2185/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Piotr Wojtysiak
Sędziowie:	Joanna Staszewska del. Joanna Karczewska
Protokolant:	sekr. sądowy Kamila Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. R. i M. R.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt VI C 1412/18

1. oddała apelację,
2. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz S. R. i M. R. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Sygnatura akt XXVII Ca 2185/18

Transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia orzeczenia z dnia 28 lutego 2020 r.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była ocena prawna zawartej przez strony umowy kredytu. Strona powodowa twierdziła, że paragraf 3 ustęp 3 przedmiotowej umowy stanowi klauzulę aluzyjną w rozumieniu artykułu 385 para... ze znacznikiem 1 paragraf 1 KC i tym samym nie wiąże stron i w oparciu o artykuł 410 Kodeksu Cywilnego domaga się zwrotu nienależnego świadczenia uiszczanego na rzecz banku. Strona powodo... pozwana prosiła o oddalenie powództwa. Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w zeznaniach całości, nieuwzględnienie powództwa dotyczyło kwestii solidarności. W ocenie Sądu Okręgowego apelacja strony pozwanej jest niezasadna. Sąd Okręgowy

w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne i rozważania prawne poczynione przez Sąd Rejonowy. **[ns 00:04:35.112]** jest zarzut naruszenia art. 233 KPC **[ns 00:04:38.344]** stwierdzić, że analiza z akt sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, że dokonana przez sąd pierwszej instancji ocena dowodów, nie nosi cech dowolności. Wbrew zarzutom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 380 ze znacznikiem 1 paragraf 1 Kodeksu Cywilnego. W sprawie nie budziło wątpliwości, że pozwany bank zawarł umowę z konsumentem, a sporny zapis umowy nie dotyczy głównych świadczeń. Trafnie przesądził sąd pierwszej instancji **[ns 00:05:06.728]** postanowienie zawarte w paragrafie trzecim ustęp trzy umowy kredytowej nie zostało uzgodnione indywidualnie. Zgodnie z artykułem 385 ze znacznikiem 1 paragraf 3 Kodeksu Cywilnego, nie są indywidualnie uzgodnione te postanowienia, które zostały przejęte z wzorca zaproponowanego przez kontrahenta. Kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego stwierdzić trzeba, że nie jest możliwe by strona powodowa miała rzeczywisty wpływ na ustalenie treści wzorca stworzonego przez bank na długo przed zawarciem z nim umowy. Nadto nie przedłożono dowodów, że sporny zapis regulaminu nie negocjowano. Trzeba także wskazać, że samo podjęcie próby negocjacji przy jednoczesnym braku realnego wpływu na treść zawieranej umowy czy regulaminu nie może prowadzić do ustalenia, że w rzeczywistości postanowienia umowy kredytu były uwzględniane indywidualnie. Należy stwierdzić, że sąd pierwszej instancji prawidłowo zważył, że postanowienie umowne zawarte w paragrafie trzecim umowy kredytowej w całości stanowi klauzulę aluzyjną w rozumieniu artykułu 385 ze znacznikiem jeden paragraf jeden Kodeksu Cywilnego, gdyż ukształtowało obowiązki strony powodowej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy. Przede wszystkim, dlatego, że to wyłącznie bank, a nie konsument był stroną i uposażonym w umowy i ubezpieczenia, natomiast konsument ponosił pełny koszt tej umowy. Co więcej w razie zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego, bank uzyskałby zaspokojenie od ubezpieczyciela, natomiast strona powodowa byłaby zobowiązana na żądanie tegoż ubezpieczyciela zwrócić mu wypłacone kwoty, bowiem ziściłyby się przesłanki z tytułu regresu. Zatem sytuacja prawna takich konsumentów jest znacznie gorsza od sytuacji, w której to konsument byłby ubezpieczającym i ubezpieczonym, i nie musiałby się liczyć z obowiązkiem zwrotu świadczenia ubezpieczycielowi w zakresie wypłaconego odszkodowania. Korzyść z zawartej umowy ubezpieczenia niskiego wkładu własnego była rażąco jednostronna, tylko bowiem pozwany korzystał z ochrony ubezpieczeniowej wynikającej z przedmiotowej umowy, nie ponosząc jednocześnie żadnych kosztów z tego tytułu. Sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco naruszające int... interesy kredytobiorców było także to, że nie mieli oni wpływu na treść warunków umowy ubezpieczenia za którą wpłacili, co więcej nawet tej umowy nie widzieli. Należy jednocześnie z całą mocą podkreślić, że Sąd Okręgowy nie kwestionuje samej dopuszczalności i skuteczności korzystania z ubezpieczenia niskiego wkładu jako formie zabezpieczenia, spełnienia tych i świadczenia z umowy kredytu, ale uznaje za aluzyjne te postanowienia umowy, według których koszt zabezpieczenia ryzyka banku ponosi w całości konsument, nie uzyskując w zamian żadnych korzyści. Powyższe rozważania odnoszą się do istoty zagadnień prawnych przedstawionych w apelacji, nie ma zatem potrzeby odnosić się kolejno do pozostałych zarzutów apelacyjnych, które dotyczą tych samych kwestii zaprezentowanych w kontekście kolejnych przepisów prawa. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy stwierdził, że uiszczenie przez powoda na rzecz pozwanego dochodzonej pozwem kwoty stanowiło świadczenie nienależne, albowiem wskutek uznania postanowienia paragrafu trzy ustęp trzy umowy kredytowej za klauzulę aluzyjną odpadła podstawa do poznania składek tytułem ubezpieczenia niskiego wkładu, zgodnie z artykułem 385 ze znacznikiem jeden paragraf jeden Kodeksu Cywilnego. Z uwagi na powyższe na podstawie art. 385 Kodeksu Postępowania Cywilnego sąd apelację oddalił, natomiast rozstrzygnięcie o kosztach postępowania wydano na podstawie art. 98 Kodeksu Postępowania Cywilnego.